

ГОЛУБОВИЧ Сидір (Ісидор) Тимофійович (06(18). 03. 1873, с. Товстенке, нині Чортків. р-ну Терноп. обл. — 12. 01. 1938, Львів) — громадсько-політичний діяч, правознавець. Доктор права (1902). Навч. у Львів. університеті (1893–97). Громад.-політ. діяльністю почав займатися ще у студент. роки; входив до управи й очолював товариство «Академ. громада», видавав «Світ. бібліотеку». Від 1903 працював адвокатом у Тернополі, 1905 відкрив у місті власну адвокат. контору. Виступав захисником на політ. процесах, зокрема 1908 був одним із адвокатів *М. Січинського*, котрий на знак помсти за кривди укр. населенню Галичини вбив намісника краю А. Потоцького, 1911 — укр. студентів, які брали участь в акціях протесту проти невідкриття в Галичині укр. університету. 1904–14 — голова Терноп. філії «Просвіти», водночас 1906–10 — повіт. товариства «Сокіл». Входив до Нар. комітету Нац.-демократ. партії, був секр. політ. об'єдн. «Подільська рада»; 1904–06 — ред. г. «Подільський голос». У квітні 1911 обраний послом до австр. парламенту, 1913 — до Галиц. сейму, де представляв Нац.-демократ. партію. 1916 очолив у Львові Центр. банк, який фінансував відбудову зруйн. війною краю, водночас редагував г. «Українське слово». Від жовтня 1918 — чл. Укр. нац. ради ЗУНР. Від 9 листопада 1918 — секр. судівництва в уряді ЗУНР, відігравав вагомий роль у створенні системи правових відносин у республіці. Після відставки *К. Левицького* у середині грудня 1918 очолив уряд. 4 січня — 9 червня 1919 — голова Ради держ. секретарів ЗУНР, одночасно — держ. секр. фінансів, торгівлі та промислу. Брав безпосередню участь у підготовці злуки УНР і ЗУНР в одну державу, виробленні правової платформи цього акту. Рада держ. секретарів під керівництвом Г. здійснила

знач. внесок щодо розбудови держави, створення конституц. порядку та боєздат. армії, подолання голоду серед населення, вирішення нац. питань тощо. Поряд з тим уряд припустився ряду помилок, які проявились у непослідов. вирішенні земель. питання, неподоланні соц. напруженості, прорахунках військ. будівництва і дипломатії, існуванні корупції. Уряду та його голові не вистачало прагматизму, рішучості, наполегливості у виконанні власних рішень. 9 червня 1919 вся військ. і держ. влада у ЗУНР передана *Є. Петрушевичу*; Г. став уповноваженим Диктатора ЗУНР із внутр. справ. У листопаді 1919 разом з *Є. Петрушевичем* та ін. діячами виїхав у Відень, однак у роботі уряду ЗУНР в еміграції участі не брав. Від 1922 — у Львові, де брав активну участь у роботі Укр. нар.-труд. партії, від 1924 — її голова. Був учасником переговорів щодо створення Укр. нац.-демократ. об'єднання (УНДО). 1925 відійшов від політ. діяльності. Від осені 1931 — адвокат у м-ку Заложці (нині смт Залізці Зборів. р-ну Терноп. обл.). У Львові і Тернополі іменем Г. названо вулиці.

Рекомендована література

1. Литвин М., Науменко К. Історія ЗУНР. Л., 1995;
2. Макаруч С. А. Українська республіка галичан. Л., 1997;
3. Ювілейна книга української гімназії у Тернополі. 1898–1998. Т.; Л., 1998;
4. Гуцал П. Сидір Голубович: штрихи до політичного портрета // Наук. записки Терноп. пед. університету. Т., 1999. Вип. 8.

П. З. Гуцал

Бібліографічний опис:

Голубович Сидір (Ісидор) Тимофійович / П. З. Гуцал // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-26693>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).